

KRISTUSJOURNALEN

Kristus gråter

nr 003 27 augusti 2011

ett e-brev från Bokförlaget Reformatio

Då Jesus kom närmare och fick se staden, grät han över den och sade: "Om du ändå idag visste vad din frid tillhör! Men nu är det fördolt för dina ögon... Han gick sedan in i templet och började driva ut dem som sålde och köpte därinne. Han sade till dem: "Det är skrivet: 'Mitt hus skall vara ett bönehus', men ni har gjort det till en rövarkula."

Luk. 19:41-42, 45-46

Jesu tårar kan ge oss tanken, att Gud vore vanmäktig, att Otron besegrar Gud och spottar honom i ansiktet. Denna ondskans triumf är dock djupast sett en ondskans inbillning. Själva otrons motstånd, själva upproret mot Guds evangelium och Guds lag, det hädiska, otuktiga talet, som strömmar ur den maktberusades mun, är ett Guds straff för synden. Synden blir syndens straff. Otron blir otrons straff. Vad vi upplever ibland oss av avfall är inte uttryck för Guds frånvaro, Guds vanmakt, utan för Guds närvaro i Lagen, för Guds allmakt i vrede, varigenom syndaren förökar sin syndabörda och kallar på sin annalkande dom.

Från en predikan på 10 e Trefaldighet av Tom G. A. Hardt (1934-1998)

HÖNAN OCH KYCKLINGARNA

Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som är sända till dig, hur ofta har jag inte velat samla dina barn, liksom hönan samlar sina kycklingar under sina vingar, men ni ville inte. Se, ert hus skall lämnas öde. (Matt.23:37-38)

Lägg väl märke till orden och liknelsen, du människa! Hur nitiskt och helhjärtat utgjuter han inte dessa orden! I denna liknelse skall du se, hur du bör förhålla dig gentemot Kristus, hur nyttig han är för dig, och hur du bör åtnjuta och nyttja honom. Se på hönan och hennes kycklingar, så ser du Kristus och dig själv bättre målade och avbildade än någon målare kan göra det.

Lika säkert som, att våra själar är kycklingarna, så är djävlarne och de onda andarna gladorna i luften, Men vi är inte så snabba, som kycklingarna, till att fly under vår höna, och djävlarne är mycket flitigare till att lura på våra själar, än gladorna på kycklingarna. Nu har det i en epistel tidigare sagts, hur det ej är nog, att vi är fromma, gör goda gärningar och lever i nåden. Inte ens vår rättfärdighet, mycket mindre vår orättfärdighet, kan bestå inför Guds ögon och dom. Jag har därför sagt: det är den rätta trons art, att den inte förlitar sig på sig själv eller på sin tro, utan håller sig till Kristus och ger sig under hans rättfärdighet och låter den vara sitt beskärm och värn, liksom kycklingen inte förlitar sig på sitt liv och löpande, utan tar sin tillflykt in under hönans kropp och vingar.

För den som vill bestå inför Guds dom, är det ej nog, att han säger: Jag tror och har nåd. Allt det som är hos honom, kan inte beskydda honom om han inte får sätta upp Kristi egen rättfär-

dighet gentemot samma dom, och låta den ta hand om Guds dom. Den rättfärdigheten kan med all ära bestå inför honom evinnerligen, som Ps. 111:3 och Ps. 112:3 säger: **Hans rättfärdighet förblir evinnerligen.** Under den kryper, smyger och trycker han sig och tror utan allt tvivel, att den skall behålla honom: Så sker det också. Han blir genom sådan tro behållen, inte för sin egen, eller för sådan tros skull, utan för Kristi och hans rättfärdighets skull, under vilken han ger sig. Den tro, som inte gör så, den är inte rätt.

Se, så menar Skriften, när den säger, Ps. 91:1-7: **Den som sitter under den Högstes beskärm och vilar under den Allsmäktiges skugga, han säger: I Herren har jag min tillflykt och min borg, min Gud, på vilken jag förtröstar. Ty han skall rädda dig ifrån jägarens snara, och från pesten som fördärvar. Med sina fjädrar skall han betäcka dig, och under hans vingar skall du finna tillflykt; hans sanning är spjut och sköld. Du skall inte behöva frukta nattens fador, inte pilen, som flyger om dagen, inte pesten, som går fram i mörkret, eller farsoten, som ödelägger vid middagens ljus. Om tusen faller vid din sida, och tio tusen vid din högra sida, så skall det dock inte drabba dig.**

Se, allt detta är sagt om tron på Kristus, hur endast den består och blir beskyddad för all fara och fördärv, för falsk lära och djävulens anfäktelse, till bägge delar kroppslig och andlig, då alla andra måste fördärvas. Sådan är den, endast därför att den tar sin tillflykt under Kristi vingar, och har sin tillförsikt uteslutande där. Så säger också Malaki, kapitel 4:2: **För er, som fruktar mitt namn, skall rättfärdighetens sol gå opp, med salighet under sina vingar.** Därför kallar Paulus honom Propitiato-

rium, **en nådastol**, i Rom. 3:25, och lär överallt, hur vi genom honom och under honom måste i tron bli behållna. Om nu de trogna och heliga behöver ett så omfattande skydd, var vill då de ta vägen, som kör med sin fria vilja och egna gärningar, och utan Kristus?

Vi måste verkligen förbli i Kristus, på Kristus och under Kristus, och inte avvisa hans vingar, annars är vi helt förlorade. S:t Petrus säger i 1 Petr. 4:18: **Den rättfärdige blir med knapp nöd salig.** Så ansträngande är det att kunna förbli under denna hönas vingar. Andliga och kroppsliga anfäktelser av många slag rycker oss därifrån, så som den citerade 91 psaltarpсалmen visar.

Se nu, hur en naturlig kycklinghöna gör: knappast någon skapad varelse är så omtänksam om sina ungar. Hon förändrar sitt läte, och antar en jämrande och klagande röst. Hon söker, hon straffar och lockar kycklingarna. Finner hon något, så näns hon inte äta det, utan lämnar det åt kycklingarna. Hon strider och ropar med all sin makt emot höken, utbreder villigt sina vingar och låter kycklingarna komma både in under och ovanpå sig. Så väl står hon ut med dem. Detta är ju en kär och ljuvlig bild.

På samma sätt är det med Kristus: han har antagit en jämrande röst, klagat och predikat bättring för oss av hela hjärtat, och visar alla på deras synd och elände. Han krafas i Skrifterna, lockar oss dit och låter oss äta, samt utbreder sina vingar med all sin rättfärdighet, förtjänst och nåd över oss, tar oss kärleksfullt under sig, och värmer oss med sin naturliga värme, det är, med sin Helige Ande, som kommer endast genom honom, samt strider för oss mot de onda andarna under himmelen.

Var och hur gör han det? Utan tvivel inte kroppsligen, utan andligen. Hans **två vingar är Skrifternas två testamenten**: de utbreder hans rättfärdighet över oss och för oss in under honom. Det sker genom, att Skriften ingenting annat lär oss, än hur Kristus är en sådan kycklinghöna, och att vi i tron under honom och genom hans rättfärdighet blir bevarade. Därför förklarar också den tidigare citerade psaltarpsalmen själv, vad hans vingar och fjädrar är, och säger: **Hans sanning**, det är Skriften fattad i tron, **spjut och sköld** mot all fruktan och fara. Vi måste omfatta Kristus i ordet och predikan och med en fast tro hålla oss till, att han är sådan, som nu är sagt om honom. Så är vi därmed säkra under hans vingar, i hans sanning och blir, därunder, välbehållna.

Detta och alla andra Evangelier är alltså hans vingar eller sanning. De lär allesammans Kristus på detta sätt, dock på det ena stället klarare än på det andra. Nyss kallades han ljus och liv, en Herre och Frälsare. Här kallas han en kycklinghöna, och allt för att mana till tron. Så är nu hans kropp han själv, eller den kristna kyrkan, hans värme är hans nåd och Helige Ande.

Se, detta är den kärleksfulla kycklinghönan, som alltid gärna vill församla oss under sig, som utbreder sina vingar och lockar oss, det är, predikar och låter predika de två testamentena, som sänder ut profeter, visa och skriftlärda till Jerusalem och hela världen. Men vad händer? Vi vill inte vara kycklingar, i synnerhet inte de högfärdiga helgonen. De strider högdraget emot det med sina goda gärningar, och vill inte erkänna, att tron är helt nödvändig och saliggörande. De vill inte höra talas om att de befinner sig i fara, inte heller, att deras inrättning är felaktig. Ja, så blir de själv hökar och svin, som äter opp och

förföljer både kycklingar och höna, som sönderriver både vingar och kropp, dödar profeterna och stenar dem, som blir sända till dem. Vad skall då bli deras lön? Jo, hör vilka förfärliga ting! **Se, ert hus skall lämnas öde.**

Martin Luther i en predikan på den helige Stefans dag

Översättning från tyska (1873): And. Borg

Översättning från äldre svenska: K. E. Jonsson

TACK TILL GUD

Låt oss tacka Gud, som alltid låter oss triumfera i Kristus och som på varje ort genom oss uppenbarar doften av sin kunskap.

15. Vi är Kristi rökelse åt Gud bland dem som blir saliga och bland dem som går förlorade.

16. För de senare en doft av död till död, för de förra en doft av liv till liv. Och vem förmår detta?

17. Vi är inte som så många andra som schackrar med Guds ord, utan av uppriktighet, på Guds uppdrag, talar vi i Kristus inför Gud.

2 Kor. 2:14-17

HJÄLP MOT FÖR- ENADE FIENDER

Gud, var inte så tyst, tig inte och var inte så stilla, o Gud.

3. Ty se, dina fiender larmar, och de som hatar dig reser upp huvudet.

4. Mott ditt folk gör de upp listiga planer och rådslår mot dem som du beskyddar.

5. De säger: "Kom, låt oss utrota dem, så att de ej mer är ett folk och så att ingen mer tänker på Israels namn."

6. Enhälligt rådslår de med varandra, de sluter mot dig ett förbund...

14. Min Gud, låt dem bli som virvlande stoft, som strå för vinden.

15. Lik en eld, som förbränner skog, och lik en låga, som avsvedjar berg,

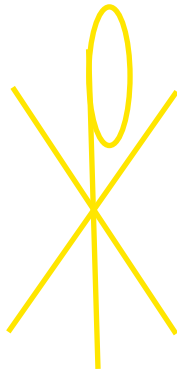
16. så förföljer du dem med ditt oväder och förskräcker dem med din storm.

17. Gör deras ansikten fulla med skam, så att de söker ditt namn, o Herre.

18. Må de komma på skam och förskräckas till evig tid, må de få blygas och förgås,

19. Och må de förnimma, att endast du bär namnet "Herren", den Högste över hela jorden.

Ps. 83:2-6, 14-19

GLÄDJE I HERREN SEBAOTS GÅRDAR

Hur ljuvliga är inte dina bön-
ningar, Herre Sebaot!

3. Min själ längtar och träng-
tar efter Herrens gårdar, mitt
hjärta och min kropp jublar
mot levande Gud.

4. Ty sparven har funnit ett
hus och svalan ett bo åt sig,
där hon kan lägga sina ungar:
ditt altare, Herre Sebaot, min
konung och min Gud.

5. Saliga är de som bor i ditt
hus; de lovar dig beständigt.
Sela.

6. Saliga är de människor,
som i dig har sin starkhet, de
vilkas håg står till dina vägar.

7. När de vandrar genom Tå-
redalen, gör de den rik på käl-
lor, och höstregnet höljer den
med välsignelser.

8. De går från kraft till kraft;
så träder de fram inför Gud på
Sion.

9. Herre Gud Sebaot, hör min
bön, lyssna du Jakobs Gud.
Sela.

10. Gud, vår sköld, se härtill
och skåda ned till din smordes
ansikte.

11. Ty en dag i dina gårdar är
bättre än eljest tusen. Jag vill
hellre vakta dörren i min Guds
hus än vistas i de ogudaktigas
hyddor.

12. Ty Herren Gud är sol och
sköld; Herren ger nåd och ära;
han vägrar inte dem något
gott, som vandrar i ostrafflig-
het.

13. Herre Sebaot, salig är
den människa, som förtröstar
på dig.

Ps. 84:2-13

INFÖR JOHANNES DÖPARENS HALSHUGGNINGS DAG

På Herodes födelsedag uppträdde Herodias dotter med dans, och hon behagade Herodes.

7. Därför lovade han henne med en ed att ge henne vad hon än begärde.

8. Då sade hon, som hennes mor i förväg hade intalat henne: "Ge mig här på ett fat Johannes Döparens huvud!"

9. Kungen blev bedrövad, men för edernas och bordsgästernas skull befallde han att man skulle ge henne det.

10. Han skickade bud och lät hugga huvudet av Johannes i fångelset. Sedan bars hans huvud fram på ett fat och gavs åt flickan, och hon bar det till sin mor.

Matt. 14:6-11

Men är det då så farligt, om man inte i allt rättar sig efter Guds ord? Det såg inte så ut, när det gällde Herodes. Trots sitt syndiga liv kunde han leva i kunglig prakt, fira sin födelsedag och hålla måltid för de förnämsta i Galiléen. Han hade makten över sina undersåtars liv. Men mot slutet av hans liv, under kejsar Caligula, gick det illa för honom. Då miste han sin kungliga glans, blev avsatt och landsförvist. Detta var dock inte det värsta. Mycket värre var, att han levde utan Gud och utan hopp i världen, därför att han inte ville ta emot det ord, som Johannes hade predikat.

Johannes Döparen däremot trodde på Jesus som den Kommande, den som profeterna hade förutsagt. Om han fick sluta detta livet med att hamna i fångelse och sedan bli halshuggen, så blev detta för honom början till något vida bättre än det för-

gängliga jordelivet. Hans dödsdag blev hans himmelska födelsedag. Johannes Döparen fick erfara sanningen i Pauli ord: "Jag anser att denna tidens lidanden är obetydliga i jämförelse med den härlighet som skall uppenbaras på oss" (Rom. 8:18).

Här i livet märks det ofta inte, hur farligt det är att inte rätta sig efter Guds ord. "Se, så är det med de ogudaktiga. Det går dem alltid väl, och de växer i makt", står det i Ps. 73. Men slutet för dem blir: "De förgås och får en ände med förskräckelse" (Ps. 73:12,19). I Ps. 49 heter det: "Såsom en fårhjord drivs de ned i helvetet, där döden blir deras herde" (Ps. 49:15). När döden kommer och deras själ tas ifrån dem, har de ingen glädje längre av sin makt och rikedom. Då är det slut med framgången. Men på Johannes Döparen däremot och på alla, som dör i tron på vår Gud och Frälsare Kristus, kan tillämpas orden i Ps. 116: "Dyrt aktad i Herens ögon är hans helgons död" (Ps. 116:15).

Per Jonsson (1928-1998)

Från en predikan på den helige Johannes Döparens dag

KOMMENTARER OM FÖREGÅENDE NUMMER

TACK för detta nr
Med vänliga hälsningar

Boende på den svenska västkusten

Från Limfjorden i väst till Nyland i öst. Från Troms fylke i nord till Österlen i syd; Här finns *Kristusjournalens* läsare.

Denna pdf är i sin oförändrade form helt fri för vidare spridning.

Ändringar samt övrig form av publicering/mångfaldigande är förbehållet Bokförlaget Reformatio.

Skicka gärna in synpunkter på innehållet till förlaget.

Skriv till e-adressen: reformatio plus at-tecknet plus ownit.nu

Den som önskar att stödja den fortsatta verksamheten kan skicka en gåva till PG 175079-3.

© Bokförlaget Reformatio [REFORM:at^hSIU]
